

4. detsembril peeti koolis traditsioonilist võimlemispidu

Üritust juhtisid kaks lustlikku klouni Pilla ja Palla – kehalise kasvatuse õpetajad Heli ja Merje

7. klassi poiste kavast olnud üle-kitse-hüpped olid keerukad ja hoogsad

Graatsilised sirutused sobivad kauniste tütarlaste kavasse kui valatulult

6. klassi poiste elurõõmsa kava lõpetuseks seati kokku püramiid

1. ja 2. klassi „Kui sul tuju hea“ tegi kõigil vaatajatel tuju heaks

Esinemisarv on vallatute 4. klassi jätkutüdrukute käes

Kelmikad tüdrukud 5. a-st ja nende uhked kübarad

Selles hoogsas kavast (5.a) käsitleti kooliteemat

8. klass pälvis eriauhinna selle eest, et kaasatud olid kõik õpilased

Postikaru

Võru I Põhikool

Seminari 1

65608 VÕRU

Telefon:

7821234

E-post:

kool@vip.edu.ee

Veebisait:

www.vip.edu.ee

Killu koomiks

by Killu-Christin K. (killuchristin)

Postikaru

Võru I Põhikooli ajaleht – www.vip.edu.ee – detsember 2013

Detsember on õues.
See talvekuu lumine valgus,
mis särab su hinges, helendab väljade pääl.
On ilusaim aeg siin Põhjas jõulude algus,
taas lapsepõlv käes,
kõrvus kumiseb kellade hääl.

Debora Vaarandi

Jõulude eel ajasime juttu kooli noorimatega

Mis sulle sellest veerandist kõige rohkem meelde jääb?

Roven 2.kl: Hoolauvalt hüppamine kehalise kasvatuse tunnis. Mul tekkis tunne, et olen rohutirts.

Erki-Sten 2.kl: Mulle meeldib saviringis käia. Tegin seal kausi ja taldriku. Savi mätimine on mõnus tegevus ja õpetaja Aivar meeldib mulle ka väga.

Enriko 2.kl: Me käime oma õpetajaga palju järve ääres, vaatame loodust ja kuulame linde. Tavaliselt turnime siis ronimisredelitel ja joosta saab palju.

Markus 2.kl: Me käisime politseis ja seal näidati meile, kuidas sõrmejälgi võetakse.

Martin Maasik 1.kl: Võimlemispeol meeldis mulle see, kui suured poisid üle kitse hüpatas kukerpalli ja muid trikke tegid. Tahaks ise ka nii osata.

Stella 1.kl: Võimlemispeol esineda oli tore. Me tantsisime koos 2. klassiga hea tuju kava.

Ken-Arjen 1.kl: Poiste nädalal kohtusime loomakaitsjaga. Tal oli väga suur madu kaasas.

Martin Märdimäe 1.kl: Politseis saime sõrmejälgi anda ja nägime arestikambreid, kuhu kurikaelad pannakse, kui nad kinni on nabitud.

Erki-Sten 2.kl: Käisime Sõmerpalus motohallis ja jooksime selle raja läbi, mille peal tavaliselt mootorrattastega sõidetakse.

Mis sulle jõulude(ootamise) ajal kõige rohkem meeldib?

Stella 1.kl: Päkapikud käivad ja toovad maiustusi.

Laura-Kendre 1.kl: Mina ootan jõulupidu. Harjutame klassiga praegu esinemiseks. Mulle meeldib esineda.

Sten 1.kl: Mulle meeldib kuuse järel käia. Tahan alati ise puu maha saagida.

Rasmus Lumi 1.kl: Mulle meeldib küünlaid ja laternaid põlema panna. Teen seda ainult koos emaga, et ikka ohutu oleks. Hästi ilus on, kui tulukesed taas põlevad.

Gert Sander 2.kl: Mina kirjutan iga päev päkapikule kirja, et ta teaks, mida mulle sussi sisse panna. Tavaliselt ta arvestab minu soovidega.

Risto 2.kl: Mulle meeldib, et lumi on maas. Saab kelgutamas käia ja lumesõda mängida. Päkapikumütsiga ringi käia on ka lahe.

Kas miski kurvaks ka teeb?

Rasmus Lumi 1.kl: Eestis on selliseid lapsi ka, kellel ei käigi päkapikke ja jõuluvana ei too kinki ka. Mõnedel ei ole kodus süüa ja Toidupank aitab neid. Mul on neist lastest kahju.

Enriko 2.kl: Kui lund ei ole, on väljas igav.

Roven 2.kl: Mõnikord ärkan hommikul liiga vara üles ja päkapikk ei ole veel jõudnud sussi sisse midagi tuua. Saan aru küll, et ta peab väga paljudes kodudes käima, aga olen ikka kurb.

Melina 2.kl: Mind kurvastab see, kui keegi enda jõulukuuseks päkapiku hingepuu maha saeb (advendijutus räägiti päkapikkude hingepuudest).

Markus 2.kl: Kui mu õde Soomest koju ei tule, ei saa ma piparkooke küpsetada.

Risto 2.kl: Mina olen siis kurb, kui mu väikevenna haigeks jääb. Siis ta nutab palju.

Mida sa oma koolikaaslastele soovid?

Melina 2.kl: Et kõigi oleks hea olla ja jõulurahu hinges.

Erki-Sten 2.kl: Et me teiste peale ka mõtleksime ja püüaksime käituda nii, et kellegagi riidu ei lähe. Et need lapsed ka kommi saaksid, kellel päkapikud ei käi.

Minu puhkus Sitsiilias

Septembri viimasel nädalal käisin rahvatantsurühmaga Sitsiilias puhkamas. Sitsiilia on Vahemere kõige suurem saar. Suuruselt on see Eestist veidi väiksem, kuid elanikke on seal üle viie miljoni. Sitsiilia on osake Itaaliast, mida eelkõige teame eelmisel sajandil tegutsenud kurikuulsa maffiaga seoses. Räägitakse, et ka tänapäeval pole see päriselt kadunud, aga ühtegi mafioosot me küll ei kohanud. Sitsiilias käivad turistid eelkõige mõnusat lõunamaa kliimat nautimas. Soe Vahemere vesi ja ilusad rannaliivad meelitavad põhjamaa inimesi sinna suve pikendamaks. Taimestik on lõunamaine. Meie reisiaegseks koduks olnud majakese hoovis kasvasid sidruni- ja banaanipuud. Tõsi, banaanid olid veel rohelsed. Sitsiilias tegeletakse palju põllumajandusega. Hulgaliselt on näha viinamarjaistandusi ja meile päris tundmatuid põllutaimi. Juhtusin nägema isegi kaktuste põldu. Kohalikud kasutavad kaktuse vilju toiduks. Proovisin isegi, veidike meenutas see kiivit. Minu üllatuseks on Sitsiilia päris mägine maa. Eriti kuulus on 3,3 kilomeetri kõrgune Etna vulkaan, mis on üks aktiivsemaid vulkaane maailmas. Alles paar aastat tagasi hakkas Etna kagupoolne kraater taas laavat purskama. Kui meie Etnale ronisime, nägime umbes kümneminutiliste vahedega taevasse tõusvaid musti sutsupahvakuid.

Sitsiilia elustiili iseloomustab tagasihoidlikkus. Pole toretsevaid elumaju ega ülikalleid maastur-limusiine. Ajalooliselt pole kombeks oma rikkust välja näidata. Ilmselt on selles oma osa mänginud ka Sitsiilia maffia. On öeldud, et kui sa suudad elada silmatorkamatult, on sul Sitsiilias hea elada. Sõiduautod on saarel mõistetavalt tillukesed, aga neid on palju. Suure autoga oleks raske järskude tõusude ja suurte kurvidega kitsastel mägiteedel liigelda. Omaette probleem on ka parkimine linnades. Eesti inimesele võib tunduda, et kohalikud ei tea liikluseeskirjadest midagi. Suunatulesid ei tunta, liiklusmärgid on mõeldud vist ainult turistidele. Auto jäetakse seisma just sinna, kus parasjagu vaja on. Mõnikord peatab parkiv või manööverdav auto liikluse, aga keegi ei pahanda ega signaalita selle peale. Kõik on sellega harjunud. Sellegi poolest on liiklemine Eestiga võrreldes kuidagi turvalisem ja stressivabam. Pole luksusautodest jõllitavaid ülbeid ja vihaseid pilke. Mind kinni pidanud liikluspolitseinik osutus ka väga toredaks selliks. Eestis selliseid pole kohanud.

Sitsiilia on hea valik puhkuseks neile, kes igatsevad lõunamaa soojust, aga samas Euroopalikku mugavat elukeskkonda.

Aare Rätsepp, infojuht

Tuneesia! avastamas – I osa

Reisimine on mu suur kirk, mis on alguse saanud huvist geograafia vastu. On huvitav kuulda erinevatest maadest ning loodusnähtustest, mida aju modelleerib selliseks, nagu kujutlusvõime lubab. Võin tunnistada, et mina olen küll paljusid asju valesti tõlgendanud, sellepärast on tore oma silmaga üle kaeda kõik see, mida pakub meie kena planeet. Pealegi tundub kaugelt vaadates elu Eestis ikka väga turvaline ning eestlased töökad ning puhtust armastav rahvas. Armastan päikest, seega on mu reisieelistusteks lõunamaad. Selle sügise sihiks oli Põhja-Tuneesias asuv Sousse. Tuneesia asub Põhja-Aafrikas Vahemere kaldal, Sitsiilia asub Cap Boni neemest ainult 80 km kaugusel. Tuneesiasse jõudsimel õhtul ning peale hotelli majutamist ja õhtusööki läksime linnaga tutvuma. Igale reisil naudin just seda esimest emotsiooni, mida pakub lõunamaa sume õõ ning käratsev rahvas, ei sega isegi tänavate prügirohkus. Võrreldes Egiptusega on siin tunduvalt puhtam, on näha isegi prügiautosid. Sousse on kuurortlinn, mis on hotellide arvu poolest Tuneesia suurim. Vaatamisväärsuseks on vana linnaosa, mida kutsutakse mediinaks ja mida peetakse kõige ilusamaks iidse Tuneesia kvartaliks. Mediinas asuvad IX sajandist pärinev Suur mošee ning ribat (kindlus-klooster), linn ise on ümbritsetud XI sajandist pärit linnamüüriga, mille uhkuseks on 30-meetrine torn. Torni tipust avaneb imeline vaade kogu linnale. Kitsukeste tänavate labürindis peituvad sajad värvikad pisipoed kauplevad lugematu arvu kohalike toodetega, alates vaipadest ja keraamikast kuni nahast käekottide ja oliiviõlini välja. Kauplemine lõunamaades on tegevus, milleks peab aega varuma. Müüjad tüütavad sind igal sammul, pakkudes oma kaupa – nüüd peadki viisakalt ütleva „no, thanks“ või algabki kauplemine. Tuneesias pakutakse sulle piparmünditeed või karastusjooke, müüja kiidab oma kaupa ning ütleb hinna, millega pole viisakas leppida. Sina pakud oma hinna (umbes poole esialgsest) ja nii te siis lepitegi poole tunni jooksul kokku hinna, mis sobib mõlemale. Esmakordselt sellise kauplemise juures küsiti siin ka jootraha jookide eest. Jootraha andmine lõunamaades on tavaline hotellides, söögikohtades, isegi bussireisidel. Tuneesia rahaks on dinaar (umbes 0,5 eurot), mis jaguneb 1000-ks milliliseks. Neile, kellele meeldib taoline kauplemine nagu meil, on Sousse ka kindlate hindadega kauplusi. Mulle meeldib kaubelda ja mis seal salata, olen ostud ikka odavamalt kätte ka saanud. **(Järgneb järgmises lehes!)**

Helve Sibul/direktor

Tallinnas ühiskonnaõpetust õppimas

5. novembril käisid 9. klassid õppepäeval Tallinnas - osalesime kodanikuhariduse programmis Minu Riik. Reis algas juba hommikul vara, kooli juures kogunesime kell kuus. Õpetajad kontrollisid veelkord üle, kas kõigil on kaasas isikut tõendavad dokumendid, sest nendeta poleks me külastatavatesse asutustesse pääsenud. Kuigi tee on pikk, jõudsimel kiiresti kohale, sest bussis oli lõbus: rääkisime juttu, mängisime kaarte, visati nalja. Tallinnas Toompeal ootas meid juba giid Maarika, kes rääkis lühidalt, milliseks meie päev kujuneb. Esimesena oodati meid Stenbocki majas. Sisenesime viiekaupa ja kõik näitasid dokumenti. Seejärel tuli läbida turvavärav. Kõik metallesemed andsime ära ja kotid pandi lindile ning need valgustati läbi. Ise astusime väravast läbi, kui see piiksuma hakkas, tuli vaadata, mida ebasobivat sel inimesel veel küljes on. Meile räägiti, et maja töötajate jaoks on see igapäevane rutiin. Kogunesime pressikonverentsi ruumis, mis oli paljudele teleriekraanilt tuttav. Sinise kardina taustal oleva laua taga tegime ka pilte, kujutledes end ministriteks. Maja giid rääkis, et pressikonverentsi päeval on kohal kõigi suuremate meediakanalite reporterid, ent praegusel infotehnoloogia ajastul eelistavad paljud veebist otseülekannet vaadata. Edasi liikusime läbi siseõue teise majja, kus asuvad peaministri tööruumid ning erinevad saalid, kus võõrustatakse tähtsaid külalisi. Mööbel oli antiikne ning väga ilus. Vaatasime ka külalisteraamatut, milles oli sissekandeid väga erinevates keeltes. Istungite saali kogunevad kõik ministrid korra nädalas töökoosolekule, kus kinnitatakse kõik tähtsad otsused, mis nädala jooksul

ministeeriumides või tööruumides on tehtud. Valisime endale ministritoolid ning meile räägiti valitsuse tööpõhimõtetest. Selles ruumis tegime hiljem ka klassipildid. Stenbocki majas käidud, suundusime vaateplatvormile ning imetlesime ilusat vaadet Vanalinnale. Kuna sadas külma vihma, ei tahtnud me seal kaua olla ning läksime Toomkirikusse, kus on üks Eesti vanemaid oreleid. Seintel olid vanad perekonnavapid, mille kohta giid rääkis, et need on 13. sajandist. Kirik nägi väga suur ja uhke välja. Sees olles, kui orel mängis, tekkis väga huvitav ülev tunne, mida on võimatu seletada. Selles kirikus oli ka mälestustahvel Estonia katastroofis hukkunutele. Teel Riigikokku käisime veel läbi Aleksander Nevski katedraalist, mis oli samuti väga kõrge ja uhke. Siin oli palju ülekullatud asju ning kullaga tikitud sametisi katteid. Maalid olid suured ja aukartustäratavad. Pöles palju pikki peenikesi küünlaid ning õhus oli tunda omapärast viirukihõngu. Kuna parasjagu käis jumalateenistus, kostus mitmehäälset kõlavat kirikulaulu. Riigikogus pidime samuti dokumenti näitama ning turvakontrolli läbima. Jõudsimel sinna ajal, kui parajasti käis istung. Vabariigi peaminister Andrus Ansip vastas riigikogulaste küsimustele. Saime vaikselt rõdu peal istuda ja saalis toimuvat vaadata. Saalis olid väga paljud istekohad tühjad ning inimesed voorisid sisse ja välja. Edasi näidati meile maja ning kohtusime poliitik Urmas Klaasiga, kes meile riigikogulase tööst rääkis. Ta ütles, et saadikud ei istugi pidevalt istungitesaalis, vaid teevad oma kabinettides tööd ja jälgivad samal ajal saalis toimuvat teleriekraanilt. Kohal tuleb kindlasti olla hääletamise ajal. Meile tundus, et poliitikule tuli meiega kohtumine pisut ootamatult: ta ei olnud ette valmistunud. Pärast kohtumist

tegi meie päevagiid meile viktoriini, parimad said päeva lõppedes ka auhinnad. Kui olime Kuku kohvikus lõunatanud, suundusime Eesti Panga muuseumi, kus oli palju vanaaegset raha, mis kunagi oli Eestis käibel olnud. Olid ka huvitavad vahakujud inimestest, keda oli kujutatud Eesti krooni rahatähtedel. Sai vaadata lühifilme ning uurida vitriine. Põnevat oli palju, kuid võimust hakkas võtma väsimus. Koduteel tehti veel peatus Ülemiste kaubakeskuses, kus sai süüa ja poes käia. Päev oli pikk ja väsitav, aga hariv ja põnev.

Annabel Reilson, Pille-Riin Ploom 9.b

„Valitsus“ koguneb istungile

Väike heategu

Unicefi projektis „Väike heategu“ osales tänavu 15 meie kooli õpilast: Sander Osi, Uku Konsap, Inna Männik, Aliis Lang, Killuy-Christiin Kirsimägi, Elisabeth Kivioja ja Britten Pärkson 5.a klassist, Maarja Greete Hellamaa, Mihail Mitin, Maria Šaronova, Annika Mihhalkina, Jana Džjuba ja Aveli Sadonski 6. klassist, Kätlin Puksing 7.b klassist ning Marin Pindis 7.a klassist. Projekti raames müüdi jõulukaarte, saadud tulust toetab Unicef lapsi. Suurima panuse andis seekord Maarja-Greete Hellamaa, kes müüs üle saja kaardi, väikese heateo tegid kõik osalejad.

Lahe koolipäev Tallinnas

19. novembril oli minul ja Anette Arkmanil 8. klassist võimalus osaleda noortekonverentsil Lahe Koolipäev 2013. Tegemist oli juubelikonverentsiga - kokku tuldi kümnendat korda. Seekord kandis üritus pealkirja „Võimete piir“ ning sellel osales üle tuhande noore Eestimaa erinevaist paigust. Varahommikul 4:45 kohtusime teiste võrukatega bussijaamas ning sõitsime bussiga Tartusse. Tartus ühinesime teiste lõunaeestlastega ning sõitsime rongiga Tallinnasse Balti jaama. Nii bussis kui rongi peal oli vaatamata varajasele ajale väga lõbus ning kärarikas. Kohtuti vanade tuttavatega ning sõlmiti uusi tutvusi, püüti ennustada, missuguseks päev kujuneb, ning visati nalja.

Balti jaamas jagati meile pudelid, mille sees olid väikesed kivikesed, nendega sai kõristada. Paljudel olid ka endal erinevad rütmipillid kaasas. Nii liikus häälekas rongkäik läbi Vanalinna Nokia kontserdimaja suunas. Meid saatsid sõjaväelased. Vahepeal peatusime ja tegime endist suure naerunäo: kükitasime kätest kinni hoides ringikujuliselt maha ning ringi keskel olid kaks osalejat silmadeks ning mõned moodustasid naerusuu. Nokia kontserdimaja oli suur ja muljetavaldav. Kõigepealt andsime allkirja ning igaüks sai nimesildi ja kingikoti, kus sees erinevaid asju. Enne saali minemist tehti igaühest pilt ja meie naeratustest pandi lõpuks kokku suur kollaaž.

Konverents algas akrobaatide esinemisega, mis oli väga uhke. Eriti meeldis mulle nõõrilkõnd. Seejärel esinesid meile tuntud inimesed erinevatelt elualadelt. I sessioon kandis pealkirja „Keha“ ning meile rääkisid kirurg Tiit Meren ning psühholoog Andres Gross. Järgmiseks kohtusime Taavi Kotkaga, kes kõneles sellest, kuidas virtuaalmaailm võib pärismaailma nii-öelda üle võtta. Ta rõhutas, et me kõik peaksime rohkem elama reaalsuses, sest see on tegelikult kordades ilusam ja olulisem

Pärast kosutavat lõunat liikusime ringi ning põikasime sisse erinevatesse boksidesse, kus erinevad koolid ja kõrgkoolid tutvustasid õppimisvõimalusi. Kõikides boksides olid hästi naeratavad ja sõbralikud inimesed, kes lahkelt juttu alustasid ja küsimustele vastasid. Üldse olid naeratus ja sõbralikkus selle päeva märksõnad: naerutati kõigile ning suheldi hästi palju inimestega, keda varem ei tundnudki.

II sessioon „Vaim“ algas kohtumisega Ene Ergmaga, kes telerist vaadates võib tunduda range ja tähtsa poliitikuna, kuid osutus väga lihtsaks ja soojaks inimeseks. Ta tunnistas, et kuigi talle meeldib ta praegune töö, kuulub tema süda ikkagi tähtedele (Ene Ergma on astronoom). Järgmine esineja oli spordikommentaator Tarmo Tiisler, kes rääkis oma rahvuslikust perekonnast, aga õpetas endale ka „mantlipärijat välja“ – et siis kuidas olla edukas spordimaailma kajastaja. Ženja Fokini päikeselist naeratust ja reibast jutuvadinat teab enamik meist teleriekraanilt. Ta rõhutas, et igal hommil on tuleb endale korjata, et täna tuleb tõeliselt tore päev. Ja nii ongi! Tema lavalolek tegi kõigil meil tuju helgeks. Veel laulsid Tom Valsberg ja „Indigolapsed“ igapäevaelu probleemidest ja nendest jagusaamisest.

III sessioon „Hing“ tõi lavale tuntud näitlejad ning parimad sõbrad Tiit Suka ning Taavi Teplenkovi, kes rääkisid oma noorusaastate kirevast elust ja tegemistest. Minu jaoks olidki need päeva põnevaimad esinejad. Siiri Sisask laulis oma väelaule ning rääkis talle olulistest elutõdedest. Koos temaga tuli lavale Makar Timofejev, kes tänavu pälvis Eestimaa Eeskuju 2013 tiitli tänu oma tublidusele ja tähelepanelikkusele.

Kogu see päev oli tõeliselt meeldejääv ning sain enda jaoks kaasa palju õpetussõnu, mida püüan edaspidi järgida. „Lahe koolipäev 2013“ oli lahe!

Aliis Lang 5.a, Õpilasesinduse liige

Poiste nädala tegemistest

Koolinädalal 11.-15. novembrini olid tähelepanu keskmes poisid ja tegevusi planeeriti eelkõige nendele mõeldes. Nädala alguses kutsuti kõiki üles pildistama poiste tegemisi koolis ja väljaspool ning pilte huvijuhile saatma. Sellest algatusest võtsid osa küll ainult algklassid ning Kevin 9. b-st, aga pildid olid vahvad ning pandi ka kodulehele vaatamiseks üles. Teine nädala ülesanne anti tüdrukutele: tuli jälgida oma klassi poiste käitumist ning neljapäevaks

otsustada, kes on klassi viisakaim. Päris palju elevust tekitas see, et ära vahetati poiste tööõpetuse ja tüdrukute käsitöötunnid. Nii püsisid poisid heegeldada ja õmblesid nõõpe ette, selgeks õpiti ka väga vajalik oskus – lipsusõlme sidumine. Nädala väljasõit toimus Sõmerpallu, kus külastati sealset motohalli Adrenalin Arenat. See on Euroopa suurim motokrossi sisehall, milles on 610 meetri pikkune krossirada. Motomuuseumis räägiti selle

asutajatest – Leokite perekonnast. Sai vaadata mootorrattaid, millega on sõitnud Avo ja Tanel Leok, nende rõivaid ja kiivreid. Suurtes vitriinides oli palju karikaid, taldrikuid, medaleid ja muid auhindu, mida on võidetud erinevatelt võistlustelt. Hallis parajasti treeningut ei toimunud ning soovijad said raja joostes läbida. See võttis hingeldama, aga oli vahva. Ringkäik lõpetati garaažis, kus sai samuti mootorrattaid lähemalt uurida

Meremäe koolis õppimas

27. novembril käisid kolm meie kooli õpilast 5.-7. klasside õppepäeval „Innovaatiline ja ettevõtlik kool“, mis toimus Meremäe koolis. Lisaks minule osalesid veel Mihail Mitin 6.-st ja Karl-Toomas Pajumäe 7.b klassist. Kui kohale jõudsime, saime osalejakaardid, millele me hiljem pidime külastatud töötubadest ja näidistundidest allkirju ja koode koguma. Huvijuhi kätte anti ka tahvelarvuti, millega sai igas klassis QR koodi lugeda ja nii nähtule-kuuldule lisa uurida. Kui kooli direktor oli tervitussõnad lausunud, demonstreeriti Haanja ja Meremäe koolide õpilaste tehtud roboteid. Saime nendega ka ise rada läbida ning asju ühest punktist teise toimetada, mulle meeldis eriti robotite sumomaadlus. Pärast robootikat võis vahepausi ajal osta midagi suupärast minikohvikutest, kus oma kaupa pakkusid võõrustajakooli õpilased. Samal ajal sai osaleda töötubades: ühes valmistati Lätist pärit juhendajate käe all minipastlaid, teises tehti keraamikat, aga see pakkus rohkem huvi tüdrukutele. Varsti kõlas kutsuv koolikell (tirisev, nagu meiegi koolis mõned aastad tagasi). Mina sattusin rühma, mille esimene tund oli muusika-füüsika. Rääkisime, kuidas heli tekib ja levib, ning tekitasime ise erinevaid abivahendeid kasutades helisid. Iga laudkond tegi ka plasttopsidest ja nõõrijupist algelise telefoni ning sai katsetada, kuidas öeldu teises otsas kuulajani jõuab. Elevust tekitas see osa tunnist, kus pidime ise pilli tegema ja häälestama. Laual olevatesse pudelitesse tuli vett valada niipalju, et saaksime kätte heliredeli. Oli ikka parasjagu timmimist, aga lõpuks saime „Juba linnukesed“ esimese salmi maha mängitud küll. Tunni lõpuks vaatasime videot, kus üks mees mängis tuntud sümfooniast pillil, mis koosnes väga paljudest veega täidetud klaasidest. Väga meisterlikult mängis.

Teine tund oli pärimuskultuur ja keel. Kuna Meremäe asub Setumaal, tutvustati selles tunnis seto rahvarõivaid ja räägiti seto keeles. Vaatasime esitlust, täitsime töölehte ja laulsime seto laulu. Ühel õpetajal olid endal ka rahvarõivad seljas. See tund oli minu arvates tüdrukute jaoks põnevam. Seevastu kolmas tund ühendas endas tehnoloogia ja spordi. Meile räägiti pulbervärvimisest ning saime ka ise endale võtmehoidja värvida ning kaunistused peale graveerida. X-Boxi abil toimus interaktiivne jooksuvõistlus, kus igaühel tuli läbida 500 meetrit. Vahelduseks oli päris tore veeta üks koolipäev teises koolis ning teistmoodi tundides.

Uku Konsap 5.a

osavust, tasakaalu ja jõudugi tüdrukutelt kui õpetajatelt. Sel demonstratsioonil. Aga et tüdrukutel päeval kuulutati välja klasside pingilt vaadates igav ei hakkaks, viisakaimad noormehed: kaasati peagi nemadki tegevustesse ning kõigil oli lõbus.

Nädala viimasel päeval võis koolis kohata ainult džentelmene – toimus lipsupäev. Nüüd said poisid demonstratsioonil enda tehtud lipsusõlmesid ning nägid igati esinduslikud välja. Ka seljad olid sirgemad ning käitumine väljapeetum. Kiidusõnu ja imetlushüüatusi kostus nii

1. klass – **Rasmus Pajusaar**
2. klass – **Roven Ilves**
3. klass – **Robin Parv**
4. klass – **Ahmed Nasser Khalil**
- 5.a – **Uku Konsap**
- 5.b – **Rando Uustalu**
6. klass – **Rein Rampe**
7. a – **Karl Pijon**
- 7.b – **Karel Kivimägi**
8. klass – **Kevin Vene**

Kirjanduslaager Vastseliinas

6. ja 7. novembril veetsid 113 õpilast 16-st Lõuna-Eesti koolist põnevalt aega keele- ja kirjandushuviliste neljandas õppelaagris „Keelevarjud kirjanduses“. Seekord saadi kokku Vastseliina Gümnaasiumis, mis minu arvates on väga ilus kool. Laager oli sisustatud innustava tegevusega: loengute kuulamise, luuletuste kirjutamise, öölugemise ja palju muu huvitavaga. Toimused töötoad ning tehti rühmatööd. Osalejatele tutvustati tänapäeva kirjanikke ning nende loomingut.

Laagri esimene päev oli hästi loominguline. Kohtusime kirjanike Urmas Vadi, Birk Rohelennu ja Kristiina Ehiniga, kes avasid uusi huvitavaid vaatenurki kirjanduses. Esimesena rääkis meile kirjanik Urmas Vadi oma elust ja sellest, kuidas ta kirjanikuks sai. Emotsionaalselt kirjeldas ta enda korduvat põrumist keemiaeksamil, mispeale tema ema soovitas tal hoopis ehitajaks õppida. Birk Rohelend rõhus aga sellele, kuidas kirjanik peab elus läbi lööma ja kust tulevad ideed. Tema jutust jäi kõlama peamine mõte: “Ükskõik, mida sa teed, sa pead tegema seda õnnelikult”. Noored tulid laagrisse uut õppima. Luuletaja Kristiina Ehiniga loeti luuletusi, mille õpilased ise kirjutanud olid. Töötasime rühmas, kus pidime üksteise absurdsetele küsimustele (näiteks “Kui ma oleksin uks, siis milline?”, “Kui ma oleksin kardin, siis milline?”) võimalikult detailselt ja fantaasiarikkalt vastama. Enda ja teiste vastustest sündis omapärane luuletus. Õhkkond oli vaba ja mõnus ning paljud tahtsid oma värse ette kanda.

Magamaminekut lükkasime sõpradega suhteliselt pikalt edasi, lukustades end söögisaali, kus oli kõige mugavam kooki ja teed nautida ning maailma asju arutada. Ööbisime Vastseliina Noortekeskuses, mis on üsna hubane koht. Hommikul selgus, et minu magamiskotist kokkukeeratud padi oli olnud halb valik – kael oli kange ja pea lõhkus valutada.

Pakkisime asjad kokku ja suundusime koolimajja, kus meid peale hommikusööki gruppidesse jaotati. Käisime Vastseliina linnuses, kus räägiti, milline elu seal keskajal oli, muuhulgas näidati erinevaid inimeste piinamisviise. Pärast vaatasime Kauksi Ülle tehtud võrokeelset filmi. Ühes töötoas tegime Geenart Nageli õpetusel klaasist ehteid, teises sai proovida liivatrükki. Viimases töötoas kuulasime jälle luuletusi ning kirjutasime neid ise teemal “Meist igaüks jätab jälje”,

Mulle meeldis see laager väga, sest valitses avatud ja loominguline õhkkond. Kohtusin mitmete vanade tuttavatega ja sõlmisin uusi tutvusi. Aitäh õpetajatele Mirli Isakule, Kristi Pettaille, Raili Leesalule ning Külli Lendsaarele, kes selle laagri korraldamise endale südameasjaks on võtnud. Loodan, et neil jätkub entusiasmi seda ka järgmisel aastal teha ning mind ja teisi osalenuid ootab taas ees palju põnevat.

Kevin Marks 9.b

Kontrollisime helkureid

Sügisel on ilmad vihmased ning hommikul ja pärastlõunati on väljas hämar või lausa pime. Tumedasse riietatud jalakäijaid märkavad autojuhid seetõttu liiga hilja ning kergesti võib juhtuda õnnetus. Helkuri kandmine on sellistes tingimustes hädavajalik. Arutasime õpilasesinduse koosolekul, et peaksime uurima, kas meie kaasõpilased ikka teevad ise kõik selle heaks, et neil tänaval võimalikult ohutu oleks.

Eelmise veerandi viimasel nädalal tulime mina, Aliis ja Inna 5.a klassist ning Anette 8. klassist kooli tavapärasest varem. Seadsime end valvesse trepile, kust pääseb riidehoidu, ning kontrollisime helkureid. Esialgu oli sisenejate üllatus suur. Paljudel oli helkur küll olemas, aga taskusse peidetud. Neile selgitasime, et taskus ei ole sellest vähimatki abi. Üksjagu oli aga neid õpilasi, kellel helkurit polnudki. Mõnedele piisas meeldetuletusest ja järgmisel hommikul oli kõik juba korras, aga teistele tuli ikka ja jälle rääkida, mis asja me siin ajame ja kelle jaoks see vajalik

Kontrollijail endil on helkurid olemas

on. Paljudele tuli selgitada, et kõige kasulikum on helkurit kanda paremal pool ja umbes põlve kõrgusel, nii on see autojuhtidele kõige paremini märgatav. Tore on see, et meie ettevõtmist märkas üks esimese klassi lapsevanem, kes töötab politseis. Ta tõi meile väljajagamiseks helkureid. Nii saime omalt poolt kaaslaste turvalisuse tagamisele veelgi paremini kaasa aidata. Nädala lõpuks olid kõik juba harjunud, et me trepil oleme ning paljud tõstsid helkuri kohe uksest sisenedes kõrgele, et näidata, et see ikka olemas on. Ka „Tere hommikust!“, mida esimestel päevadel mõnedelt ikka lausa „välja pressida“ tuli, sai kergemini välja öeldud. Kui selle veerandi esimesel nädalal „järelkontrolli“ tegime, oli helkur olemas enamikul kooliperest – meie ettevõtmisest oli kasu!

Aveli Sadonski 6. klass, Õpilasesinduse liige

Kevin kannab ette oma grupis tehtud luuletust

Matemaatikalaager toimus juba 13. korda

15.-16. novembril toimus Vastseliinas XIII matemaatikalaager, milles osalesid 73 7.-9. klasside õpilast üheksateistkümnest Võru- ja Põlvamaa koolist. Kohapeal komplekteeriti kaheksaliikmelised rühmad nii, et kokku said erinevate klasside ning koolide õpilased. Igal rühmal tuli end teistele tutvustada, ülesandeid lahendada, ühe vanasõna tähendus mänguliselt ette kanda, hüppevõistluseks erinevaid konni voltida. Iga tegevusega koguti oma rühmale laagris kehtivat sigma-raha. Lisaks rühmadevahelisele võistlusele toimusid erinevatele klassidele loengud/õpitoad/tunnid. 7. klass lahendas olümpiaadi testide ülesandeid, voltis ning lahendas ülesandeid täringutest. 8. klass voltis, lahendas doomino abil ülesandeid ning tutvus programmiga Geo Gebra. 9. klass voltis, tutvus Geo Gebraga ning uuris täpsemalt paarsuse ja jaguvuse kohta käivaid ülesandeid. Lisaks külastasid õpilased Vastseliina Noortekeskust, võtsid osa peastarvutamise võistlusest, rühmadevahelisest viktoriinist ning tutvusid lauamängude maailmaga.

Laagri lõpus pidasime oksjonit, kus sai kogutud sigmade eest osta nii maiustusi kui koolis vajalikke õppevahendeid. Kogu minnes võttis iga osaleja kaasa natuke uusi teadmisi, rõõmsad emotsioonid toredate kaaslastega koosveedetud ajast ja vähemalt ühe nuputamismängu.

Tagasisides kirjutasid õpilased:

- Enim meeldisid mulle voltimine ja noortekeskuse külastus. Kõige raskem oli lahendada olümpiaadiülesandeid.
- Minu jaoks oli põnev. Kokku oli tulnud lahedad inimesed ning tehti toredaid asju, eriti meeldisid mulle mängud.
- Mulle meeldis oksjon, ei meeldinud öine valve, sest käidi edasi-tagasi ja ei lastud magada ega lubatud ka omavahel vaikselt rääkida.
- Leidsin uusi sõpru ja sain palju tegutseda. Eriti meeldis teine päev, kus lahendasime ülesandeid ja mängisime erinevaid mängu. Toidud olid head.
- Vaba aega oleks võinud rohkem olla ja äratas oli minu jaoks liiga vara. Rühmadesse jagamine oli hea mõte, sain juurde uusi tutvusi.
- Laagris oli tõeliselt huvitav. Loengud olid minu jaoks headel aegadel, õpetajad olid usinad ning aitasid kindla käega hädasolijaid. Peatse kohtumiseni järgmises laagris!

Õpilaste positiivse tagasiside põhjal võib tänavuse matemaatikalaagri lugeda igati kordaläinuks.

Anne Reiljan, matemaatikaõpetaja, laagri korraldaja

Kohtusime loomakaitsjaga

13. novembril läksime loodusõpetuse tunni ajal inglise keele klassi, kus meid ootas külaline. Kadri Võrel on Eestimaa Loomakaitsjate Liidu liige ja sel päeval kohtus ta mitmete meie kooli klassidega, et rääkida lemmikloomadest.

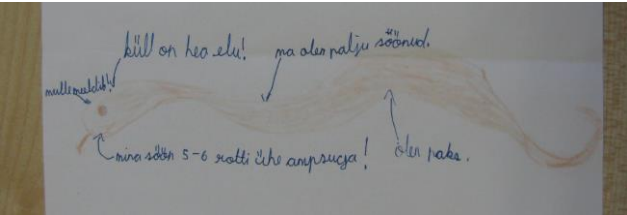
Enne, kui endale koju lemmikloom võtta, tuleb hoolega järele mõelda, kuidas ja kes tema eest hoolitsema hakkab, mida loomale meeldib teha, missuguseid tingimusi talle vaja on. Samuti tuleb selgeks teha, mida loom sööb ning kui palju toidu jaoks raha kulub. Toidu kohta sain veel teada, et loomadele ei tohi anda maitsestatud asju – need teevad halba. Ka šokolaadi ei soovitata. Koertele ei tohi anda väikesi konte, sest need võivad kurku kinni jääda. Lisaks toidule vajab loom tegevust. Kui koeral pole tegevust, võib ta kuuti närida, kaua aega haukuda või uluda. Koer ootab, et peremees temaga mängiks või teda jalutama viiks. Muidu tunneb ta end hüljatuna ja on väga õnnetu. Küülik vajab ruumi jooksmiseks, aga ka maja, kuhu ta saaks peitu pugeda. Puuriloomadel peavad puuris olema talle vajalikud asjad.

Kui looma enam ei taheta, ei tohi teda lihtsalt loodusesse lahti lasta. Ta ei saa seal ise hakkama või teeb looduses palju halba. Kõige õigem on leida oma lemmikule ise uus peremees. Kui muud abinõu ei ole, tuleb ta viia varjupaika.

Tunni lõpuks näitas Kadri oma lemmiklooma – kuningboad. Boa võib elada kuni 40-aastaseks, see madu oli seitsmeaastane. Just eelmisel nädalal oli ta oma perenaist hammustanud – väikesed täpid olid käsivarrel ikka veel näha. Õnneks ei ole see madu mürgine, aga hammustus oli olnud väga valus. Me saime madu ka puudutada, nahk oli hästi kuiv ja krobeline. Kui omanik pani mao endale ümber, tundus see minu jaoks väga hirmuäratav.

See oli põnev kohtumine. Sain uusi teadmisi loomade eest hoolitsemise kohta. Meelde jäi ka see, et looma võttes võtame endale vastutuse tema elu ja heaolu eest. See on tõsine samm, mida tuleb hoolega kaaluda ja kindlasti vanematega läbi arutada.

Salme Adeele Hollas 3. klass

Põnev päev Tartus

12. detsembri hommikul sõitsid 5.a, 5.b ning mõned 6. klassi õpilased õpetajate Mirli ning Kariniga Tartusse. Kõigepealt külastasime Tartu Ülikooli peahoones asuvat kunstimuuseumi, kus giid rääkis meile erinevatest jumalatest ja muumiatest. Nägime ka ühte muumiat, see oli kolmeaastane poiss Egiptusest. Muumia oli klaasvitriinis, tema kõhupiirkonnas oli näha haavaarm. Sealt olid poisi siseorganid välja võetud ning kõht vanapaberit täis topitud. Muumia juures oli savinõu, milles oli samuti sees vanapaberinutsakas. Selle paberi sees olevat lind, keda peetakse pühaks linnuks. Paberit lahti ei harutatud, aga meile näidati röntgenipilti ja sellel oli tõepoolest linnu kujutis. See kõik oli põnev ja giid rääkis väga huvitavalt. Järgmiseks oli meile planeeritud etenduse „Helisev muusika“ vaatamine Vanemuise teatris. Etendus oli pikk – kestis kolm tundi, hästi paljud laulud olid meile tuttavad. Peaosas nägime Hanna-Liina Vösa. Peale teatrikülastust saime vaba aega Lõunakeskuses. Sõime McDonald`sis ja käisime poes. Mulle see päev meeldis.

Cassandra Piirioja 5.a klass